

Poemes

per Eva Tur Antonio

Balada dels suïcides

Estan plovent pardals.
Al cel illenc de mitja tarda
hi cauen plomes.
Un colom que es llença ell mateix,
una ala que ha cruixit perquè té l'os massa suau.
Un ou que s'estavella a la paret tot just
[emblanquinada.

És un conte d'ocells que no en saben, de núvols.

Jo voldria aniuar i pondre contra tots els pronòstics,
contra pluges i nevades.
I estomacar les pedres,
les blanques i rodones,
quan enganyen i són buides.
Perquè el buit és un planeta assedegat.
Contra tots els pronòstics: alçar el vol.

De totes les maneres de trepar que tenc,
la de forma d'esbarzer n'és la primera.
Arribar fins a la branca d'eucaliptus.
Seguir els altres falcons.

Dreceres

El camí per fi té nom per endinsar-m'hi.
És el viarany calcari
que va amollant polsim.
Hi ha alguna cosa
humil que em corca els ossos
i fa que torni enrere
com si el viscut fes nosa.

L'herba s'asseca mentre vaig caminant.
Voldria saber on va
la flor de corretjola
i el tret del caçador.

La llebre que s'atura enmig del terç
per olorar la por
i escoltar
en la llunyania

el cant del pardal desconegut
tria després la història
més trista o més salvatge.

Fonyades tendres

Si vaig poder albirar
el tigre blanc entre les mates,
va ser per creure-hi.
Perquè l'havia vist en els ressols
de l'aigua de tot bosc, beguda
a glops medicinals,
entre restes de cepell,
d'olivarda i d'herballuïsa.

L'esperava amb la calma d'un cornet.

Puc traduir paisatges i animals.
Tenc encara un ànima pèl-roja
i pigues als malucs. Puc comptar
les ales d'una espurna
o les olors feréstegues del tancó.

I no se m'acabaran
els dies de felins.

EVA TUR ANTONIO ■